Ч. 159. Второк 1 серпня (19 липня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старострах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Промови пп. Міністрів в справі кровавих дрогобицких подій.

На передпослідніи засіданю палати послів виголосили пп. Міністри внутрішних справ ґр. Віненбурґ і війни ґен. Ґеорґі промови в справі дрогобицких подій.

П. Міністер внутрішних справ ґр. Віненбурґ іменем правительства живо спочуває над подіями в Дрогобичи і висказує співчуте жертвам. Зараз на першу відомість про події правительство признало, що его обовязком є всьо зробити, щоби справе зістала вияснена і винні покарані. Дуже строге адміністрацийне слідство провадив радник Зімни. Також висші власти, передовсім міністерство внутрішних справ одержали про дрогобицкі події телеґрафічні і писемні жалоби, котрі передавано згаданому функціонареви і він дуже докладно провірював всі акти. Староста Пйонткевич і комісар Лишковский одержали відпустки, щоби дати доказ обєктивности слідства; усунено їх від всякого урядованя в Дрогобичи аж до дальшого заряджения, а управу староства поручено радникови Намістництва.

Рівнобіжно з адміністрацийними доходженями відбуває ся окрім войскового також судово карне слідство, ведене дуже докладно на як найширшій підставі, як се видко з донесеня міністра справедливости. Доходжене се має на цїли стверджене цїлого стану річий в карно-правнім напрямі, звертає ся отже не тілько против осіб, що є підозріні о участь в насильствах з 19 червня і атаках на войско, але також против всїх, що обжалувані о ріжні виборчі надужитя і фальшівництва. Се слідство розширить ся також на урядові орґани, котрим закинено нелеґальне поступоване при переведеню виборів. Коли би ті доходженя виказали, що поодинокі орґани не поступали вправдї в спосіб, підпадаючий під карний закон, але в спосіб в якімнебудь напрямі непоправний, то очевидно винуваті будуть потягнені в дорозі дисциплінарного поступованя до як найстрожшої відвічальности. Слідство не є ще у всїх подробицях укінчене, але вже тепер материял доходжень дає досить ясний образ, як поодинокі фази подій відбували ся і о скілько закиди зроблені орґанами власти суть оправдані.

Міністер заявляє дальше, що так само, як взглядом инших шефів країв, так само взглядом намістника Галичини означив становиско правительства, після котрого є обовязком всїх орґанів, покликаних до уділу в виборчій акциї, в кождім напрямі старати ся о переведене виборів без закиду і в урядованю кермувати ся як найбільшою обєктивностию. Тими інтенциями правительства — як міністер згідно з правдою з цїлим натиском мусить зазначити — намістник Галичини цїлковито переняв ся і з готовостию їх приняв.

В ходї кампанії виборчої кождий міг переконати ся, що Намістник старав ся усунути всї невластивости і забезпечити цїлковиту леґальність при виборах. Бесїдник вказує на те, що скількість зажалень, внесених прямо до міністерства, не стояла тим разом в жаднім відношеню до зажалень, внесених підчас попередних виборів.

Міністер стверджує, що леґітимацийні карти зістали староством по правосильнім полагодженю всїх рекламаций, дня 8. червня з долученем невиповнених карт голосованя, віддані маґістратови в Дрогобичи для доручення виборцям. Леґітимацийні карти доручувано виборцям до дому, а ті, котрим не доручено, могли їх відобрати в маґістраті в дня від 15 до 18 червня. І справдї дня 18 червня майже 300 леґітимаций, як недоручених, звернено староству. Поголоска, що політичні власти віддали леґітимацийні карти дрогобицкій віроісповідній громаді, повстала з того, що богато жидівских виборців, як самі се признали, зложили свої карти в громадскім урядї до перехованя аж до дня виборів, тим більше, що голова віроісповідної громади Фаєрштайн, візвав їх публично плякатами, щоби на знак довіря зложили у него карти, а він їх переховає аж до дня виборів. Неправдиве є твердженє, що

---

8)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

За хвилю війшла до комнати і панна Пепінка. Стукіт і гамір вивабили єї з комірки, де вже лежала в ліжку. Була обвинена в хустку, а на голові мала жовтий вишиваний чепець. Она впрочім мусїла все мати на собі щось жовтого. Прийшла з каганцем в одній руці і з пуком ключів в другій.

— На милість Бога, люди, що стало ся? — питала налякана.

З кількох уст нараз почула імовірну новину.

— Ох, та безбожна, невдячна дівчина! — відозвала ся гнївно. — Але зажди, дістанеш ти від мене, тій я вичитаю євангеліє. Де єї маєте?

— Хто знає; зникла нам посеред моста, мов під землю запала.

— Певно скочила у воду? — спитав пан отець.

— Ми не чули плюскоту і нїкого не бачили у водї. Але що то, пан отче, така несамовита дитина уміє зробити ся невидною; їй у водї, в огни, у воздусї чи на земли — всюди однаково! — говорив один сусїд.

— Не вірте таким байкам, люди — напоминав пан отець. — Бара відважна дївчина і допустила ся збитка, то всьо; але за то мусить бути покарана. Нехай прийде завтра до мене.

— Остро покарана, пан отче! — вмішав ся пан управитель, трясучи ся цїлий зі злости, бо й доси ще не покинув его страх — остро! То нечуване, аби цїле село мати за дурнів.

— Так зле не було, честний папе — заявили селяни. — То лиш женщини так бояли ся.

— Моя бідна жінка відлежить то. То безбожність не до дарованя! — нарікав Вільчек, не зважаючи на свій страх, так як селяни.

З того мала панна Пепінка таку радість, що була би Барі всьо простила. Тілько що зараз наймит єї розгнївав.

— Що би я запирав ся — оповідав — я справдї бояв ся, хоч не так скоро лякаю ся, і боялись ми всї. Ви, пане реєнтий, ледве доволїклись до дому, а пан управитель упали на землю як гниличка. Колиж на мене виставила зуби, я справдї гадав, що то смерть; не дивниця, я трохи був підпитий і вже ждав, що вхопить мене за карк. Але она вхопила пана управителя, підняла в гору і крикнула єму до уший: „Коли що раз покажеш ся на приходстві як жених, буде тобі амінь!"

Наймит хотів показати, як єго Бара вхопила, але пан управитель відступив ся, а єго лице зробило ся з червоного аж синє. Панну Пепінку страшно то діймило, але селяни простили Барі свій встид за то, що зробила управителеви. Дальше обговорюванє тої справи відложено до рана; пан управитель полишив ся на приходстві, але ще перед всходом сонця виніс ся тихцем.

Коли Ельшка рано почула, на що Бара задля неї відважила ся, просила стрийка і панну Пепінку, аби їй дарували, що она зробила то лиш задля неї, аби відогнати від неї управителя. Панна Пепінка не хотїла відступити від свого наміру, а що Бара такого встиду наробила управителеви, то не могло так легко скінчити ся.

— А як не возьмеш управителя. — Грозила Ельшцї — не дістанеш від мене навіть нитки.

Але Ельшка лиш раменами здвигла. Пан отець не був такий упертий; не хотів братаницї намовляти; але відпустити Барі всьо, того він сам зробити не міг. Ельшка хотїла відвідати Бару, але не сьміла.

Яков, не знаючи нїчого о приходах своєї дочки, взяв рано, як звичайно трубу і пійшов скликувати стадо. Але не диво, немов би через ніч весь товар попадав, або всї дївки заспали — нїгде не отвирали ся ворота. Ішов під самі хати, трубів, що навіть мертвих в гробі побудив би — лиш корови ричали, але нїхто не ішов пускати. Повибігали дївки і сказали єму: „Не будете, Якове, виганяти, буде инший!"

— Що то є? — подумав Яков і пійшов

староство достарчило виповнені карти голосованя. Доходженя ствердили, що маґістрат одержав від старости порожні картки.

Що до виборчого льокалю, то староство з огляду на велику скількість виборців утворило чотири виборчі комісиї, але визначило для них один спільний льокаль, бо на кілька льокалів не вистало би орґанів для удержаня порядку, а також нема в Дрогобичи відповідних льокалів. Староста думав, що визначена велика ґімнастична саля може бути уладжена на великий льокаль, тимбільше, що може помістити 500 осіб, положена в парку, окруженім парканом, і має окремий вхід і вихід, отже по думці старости відповідає цїли.

Іменоване мужів довіря перепровадив староста в той спосіб, що допустив 9 мужів довіря міского комітету, що попирав кандидатуру др. Левенштайна, 7 мужів довіря руских партий, 4 від сполучених демократичних партий і 4 з сіоністичної партиї, між ними Вільгельма Раппапорта, вказаного в поданю др. Ґершона Ціппера.

Крім сего видав Староста пропуски 60 знаним горожанам. Ті пропустки улекшували їм вільний доступ до виборчого льокалю і они мали помагати виборчій комісиї до удержаня ладу і порядку в виборчім льокалю. На думку Старости мала та так звана „горожаньска сторожа" старати ся о вільний приступ виборців до виборчого льокалю і до столів комісийних, служити виборцям інформациями, а вкінци старати ся, щоби виборцї спокійно опустили виборчий льокаль. Мінїстер підносить, що установлене кількох виборчих комісий в однім льокали виборчім не відповідає приписови і духови закону. Против постанов виборчого закона мусять уступити всї инші взгляди. До тично установлення сторожі горожаньства і виданя пропусток, то мінїстер не може уважати того зарядженя за вказане і лучше було би, коли би то зарядженє залишено, бо видане пропусток без вписаня на них назвиск дало причину до непорозумінь і галабурд. Також при виборі мужів довіря для сионїстичної партиї було би вказаним, щоби Староста вперед ще розслїдив був стислїйший, чи твердженє депутациї є правдиве і коли би був віднїс ся з чемности до сионїстичної партиї. Що до подій в льокали виборчім, то з зізнань виходить, що підчас голосованя панував там спокій і порядок.

Для мужів довіря уставлено в середині салї шкільні лавки, з котрих дуже докладно могли контролювати дїяльність комісиї. Около 1-шої години зроблено перерву, щоби члени комісиї могли з'їсти обід. З протоколів зізнань мужів довіря виходить, що підчас перерви не допущено ся надужитя а мужі довіря через цїлий час були присутними в салї. Неправдивою є отже чутка, що підчас тої перерви ошукано виборців і вложено до урни велику скількість карт, бо мужі довіря були би то спостерегли. Навіть Раппапорт не твердив сего. Декотрі члени комітету і комісиї виборчої почули з уст Раппапорта і кількох виборців закид, що в виборчім льокали поступовано невластиво. Ті закиди є предметом доходженя.

Дальше закинено старостї, що хотяй зарядив, що в околици 100 метрів від льокалю виборчого не можна було аґітувати, то мимо сего позволив на отворенє льокалю виборчого дра Левенштайна в віддали тілько 43 метрів від льокалю виборчого. Справа та має ся як слїдує: Як відомо, велике число виборців заложило перехованє своїх леґітимаций в канцелярії віроісповідної громади. Через те, що канцелярия віроісповідної громади є дуже віддалена від виборчого льокалю, а партия Фаерштайна бояла ся, що карти леґітимацийні можуть бути прихильникам дра Левенштайна вирвані через сіоністів, тому на зарядженє Фаерштайна карти ті зістали в день вибору перенесені до дому, знаходячого ся в поблизькости льокалю виборчого і були там через вікно видавані. Та маніпуляция представляє ся в кождім разі як далеко ідуче аґітацийне зарядженє. Таке урядженє льокалю в дни виборчім є недопускаємє. Староста отримав о тім відомість допервa в день виборів.

В Дрогобичи отже в виборчім акті зайшли деякі невластивости і блуди, не вистарчають они однак на оправданє так великого розяреня.

Більше зрозумілі стануть події, коли приглянемо ся сему milieu, в котрім они розіграли ся. В Дрогобичи і в цїлім судовім окрузї, в котрім концентрує ся великий нафтовий промисл, панують справдї зовсім виїмкові відносини. Розвиток нафтового промислу спричинив нагромадженє людий з ріжних сторів, що не мають характеру осїлого населеня. Над ті маси вирастають поодинокі личности, що скоро дійшли до маєтку, а потім єго знов стратили; серед них приходить до ривалізациї і уживаня способів боротьби не завсїгди етичних. На тлї тих відносин розіграла ся в Дрогобичи виборча кампания, а положенє заострило ся ще й через те, що кандидатуру асимілятора дра Левенштайна сіоністи поборювали незвичайно завзято.

Товпа, підбурена через аґітаторів, зачала перед виборчим льокалем сьвистати і кричати, домагаючи ся впущеня до льокалю і допервa по арештованю аґітатора, товпа трохи уступила. Около 10 год. перед полуднем наступив новий напад товпли, а всїлякі стараня політичних урядників і поліциї, щоби товпу успокоїти, позістали безуспішними.

(Конець буде).

до війта. Тут довідав ся, що діє ся.

— Против вас не маємо нїчого — сказав війт — але ваша Бара несамовита. Господинї боять ся, що очарує їм корови.

— Абож стала ся вже коли яка шкода худобі?

— Нї, не стала ся, але Бара могла би мстити ся.

— Лишіть ви мою дитину в спокою! — крикнув Яков з гнївом. — Як хочете мати мене в службі, можу вам служити, як нї, також добре; сьвіт широкий, Господь нас не покине.

— То не було би добре — відповів війт.

— Отже посадіть собі до вашої хати кого хочете і оставайте з Богом!

В цїлім своїм житю Яков тілько не говорив і так не розгнївав ся як тодї. Пійшов до хати, але тут Бари не було. Відвязав Лишая, а корову і бика лишив в стайни; сам пійшов на приходство.

Бара стояла перед пан отцем.

— Чи то ти удавала того страха? — питав єї.

— Так, я — відповіла Бара сьміливо.

— А длячого?

— Я знала, що пан управитель боягуз і хотїла єго відстрашити, аби не напаствував панни Ельшки. Она не може єго стерпіти і умерла би, колиб мусїла єго взяти.

— Памятай: не гаси нїколи того, що тебе не палить. І без тебе було би то полагодило ся. Але як ти могла з містка зникнути?

— Дуже просто, пан отче. Я скинула плахти і одежу з себе, скочила до ріки і поплила попід водою; тому мене нїхто не видів.

— Ти плила попід воду? — дивував ся пан отець і сплеснув руками. — Яка то дївчина! І в почи! Хто тебе того научив?

Барі було здиване пан отця аж сьмішне.

— Ей, пан отче, тато мене научив, як маю робити, а проче я сама виучила ся. То нїчо тяжкого. Впрочім знаю в ріцї кождий камінь, отже чого я мала боятн ся?

Пан отець дав Барі ще довге напімненє, відтак вислав єї до кухнї, аби там ждала на рішенє. Порадив ся з війтом, радними і паном учителем і осудили так: позаяк Бара допустила ся такого прилюдного згіршеня і відважила ся на таку річ, має бути строго покарана. Завдано їй відтак ту кару, аби була цїлу ніч заперта в трупарни на кладовищи. Всїм видала ся кара надто строгою; але коли она така сьміла — казали — і нїкого і нїчого не боїть ся, нехай спізнає раз, що то є страх.

Панї Пепіицї суд той не сподобав ся, Ельшка затревожила ся і неодна женщина затрясла ся зі страху над такою карою; ба й дячиха була би радо простила Барі і гадала, що буде досить покарана самим заповідженєм їй кари. Одну лиш Бару то не ліймило; більше журило єї, що вітця проганяє громада. Почула бо вже, що стало ся. Колиж їй пан отець сказав, де має на слїдуючу ніч почувати, вислухала зовсім спокійно. Але відтак поцїлувавши сьвященика в руку, сказала:

— Що там нічліг, чи сплю тут чи там, я сплю й на камени добре; гірше з татом — де він буде, коли взяли єму службу. А він без стада не буде жити, так до неї привик — він умре. Направте то деяк, пан отче.

Кождий дивував ся, звідки та дївчина набрала тої неустрашимости і всї твердо вірили, що то щось несамовитого, що Бара не є така, як кождий инший чоловік. „Але заждім до вечера — думали многі — заспіває она тодї не такої!" Тілько помилили ся. Бара була лише так довго сумна, доки не довідала ся, що селяни назад приймили Якова за пастуха, що зробив пан отець, віддаючи єму свою худобу.

По обідї, коли пан отець спав, а панна Пепінка також трохи дрімала по кічній галабурдї, викрала ся Ельшка з своєї комнати і зійшла на долину до Бари. Була заплакана і дуже налякана. Обіймила Бару напрясно за шию і знов розплакала ся.

— Цитьте, будьте тихо — потїшала єї Бара — коби лиш не прийшов більше до вас той проклятий управитель — а мусїв би то бути хиба чоловік без всякої чести, аби прийшов — всьо инше якось уладить ся.

— Але ти, бідна, нинї в трупарни; ах, Боже, я не буду мати спокою.

— Ей, не робіть собі нїчо з того. Я спала коло самого кладовища вже нераз і маю єго цїлими днями і ночами перед носом. Лиш ви спіть. — Прошу вас, велїть сказати татови, аби нїчого не бояв ся о мене; Лишая нехай на ніч привяже, аби не їшов за мною. А завтра оповім вам о цїлій тій пригодї і як я управителя нагнала; то насьмієте ся. А може дістанете яку відомість від пана Гинка з Праги. Але прошу вас, Ельшко, як пійдете звідси, не лишите мене тут? — спитала сумно.

Ельшка стиснула єї руку і шепнула:

— Будемо разом!

Відійшла тихо, а Бара приспівувала собі і була спокійна.

Коли вже добре стемнїло, прийшов дяк і нічний вартівник, аби відвести Бару на кладовище. Панна Пепінка зробила їй знак, аби просила пан отця і хотїла також сама доложити за нею добре слово. Але Бара не хотїла розуміти; а коли пан отець сам сказав, що та кара могла би бути дарована, потрясла Бара головою і сказала:

— Коли вже так осуджено, що я заслужила на кару, то я єї відбуду — і пійшла з своїми провожатими.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, 31 липня 1911.

— **З зелізниці.** В цїли улекшеня комунїкациї в день відпусту Матери Божої (Wniebowzięcia N. P. Maryi) будуть заведені дня 15 серпня с. р. помежи Львовом-Підзамче а Винниками, окрім правильно щоденно курсуючих слїдуючі надзвичайні поїзди, а іменно:

1) Поїзд особовий Ч. 5417
Львів Підзамче відїзд 7·49 рано.
Винники приїзд 8·28 „

2) Поїзд особовий Ч. 5418
Винники відїзд 8·42 „
Львів Підзамче приїзд 9·18 „

3) Поїзд особовий Ч. 5419
Львів Підзамче відїзд 9·43 перед пол.
Винники приїзд 10·18 „ „

4) Поїзд особовий Ч. 5420
Винники відїзд 10·38 „ „
Львів Підзамче приїзд 11·15 „ „

5) Поїзд особовий Ч. 5422
Винники відїзд 2·26 по пол.
Львів Підзамче приїзд 302 „

6) Поїзд особовий Ч. 5423
Львів Підзамче відїзд 3·26 „
Винники приїзд 4·01 „

7) Поїзд особовий Ч. 5424
Винники відїзд 4·11 „
Львів Підзамче приїзд 449 „

8) Поїзд особовий Ч. 5425
Львів Підзамче відїзд 5·04 „
Винники приїзд 5·39 „

9) Поїзд особовий Ч. 5427
Львів Підзамче відїзд 7·22 вечер
Винники приїзд 8.00 „

10) Поїзд особовий Ч. 5428
Винники відїзд 8·54 „
Львів Підзамче приїзд 9·43 „

— **Убитий лїсним злодієм.** З Старого Самбора доносять: В ночи з 23 на 24 с. м. вийшов лїсничий і доворець польованя Васько Капралик із Стрільбич разом зі сином Миколою до двірского лїса що належить до дібр Спас. Коли чатував на лїсного злодія під деревом, дістав нагло два вистріли в груди. На гук вистрілів син его, що находив ся на иншім місци, ідучи за гомоном, побачив утїкаючого убийника, і дігнавши его, відобрав єму рушницю. Вернувши назад, знайшов батька умираючого. Убийника, Миколу Сеника, арештувала жандармерия і відставила до арешту повітового суду в Старім Самборі.

† **Померли**: Стефан Тисовский, ем. народний учитель, дня 28 с. м в Сваричеві, в 70-ім роцї житя; — Болеслав Шишковский, ем. радник лїсництва, дня 29 с. м. у Львові, в 75 роцї житя. В. ї. п.!

— **45 лїт у вязници.** До вязниці в Миньску доставлено з Саратова-Ісаака Зельцера, котрий від 45 лїт з малими перервами перебував у вязниці. Зельцер двічи був вже засуджений на безреченцеві тяжкі роботи. Вперше був увязнений 1866 р. За каторжного уважають его від 1879 р. Утїкши з нерчиньскої каторги, Зельцер получив ся з утїкачкою каторжною Каржевою, засудженою за отроєнє чоловіка. Обоє поселили ся в Миньску і там жили пів року. Каржевова згодила ся за служницю у богатої купецької сїмї Дворжавих. Підчас неприсутности господарів, при помочи Зельцера, виломила огнетривалу касу і украла 2000 рублів. Зловлено їх в Саратові.

— **108-лїтна карлиця.** На париским передмістю Клїші померла карлиця, яка прожила 108 лїт. Звала ся она Мария Лявренс, а з походженя була Ішпанкою. Ся довговічна карлиця була висока на неція лий метер, тож цїле житє показувала ся в мандрівних музеях особливостий і померла в мешкальнім возї такого музею. Що карлиця родила ся справдї в 1803 р., про те сьвідчить еї пашпорт, виданий ішпаньскими властями.

— **Податок від котів.** Монахійский маґістрат завів невиданий ще нїгде в сьвітї податок від котів. Маґістрат виходить з того погляду, що число котів в Монахії сильно зростає, що коти занечищують доми, що вигублють співучі пташки в огородах і садах і т. д. За те все зовсім оправдане, щоби аматори котів потерпіли на кишени. Від тепер кождий кіт мусить мати нашийник з маркою, який сьвідчив би про заплачене податків. Котів без марки мають гицлї лапати і убивати. Монахійский маґістрат числить на те, що наслїдком податку число котів поменшає.

Телеґрами.

Відень 31 липня. Слїдуюче засїдане палати панів відбуде ся дня 3 серпня о год. 1 в полудня.

Відень 31 липня. По 14-дневній спецї, котрої жертвою упало богато людий, прийшла в суботу о 4-ій по полудни сильна буря з градом.

Берлин 31 липня. Канцлер Бетман-Гольвеґ прибув сюди знов оногди вечером, а вчера в полудне в секретарем державним Кіндермен-Вехтером удав ся до Свінемінде до цїсаря Вільгельма. Кажуть, що та подорож стоїть в звязи з справою марокканьскою.

Солунь 31 липня. Альбаньскі ворохобники звели нову борбу з турецким войском коло місцевости Готі. По сторонї турецкій було 6 убитих і кількох ранених. Страти по сторонї Альбанцїв незвістні.

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшанки від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надєпада. (Телефона ч. 537).